

Ποιος έβαλε το μωρό στο σβέρκο του ιερέως;

[/ Θαυμαστές διηγήσεις](#)

Με αφορμή το βιβλίο “Εμπειρίες...” [“Εμπειρίες κατά την Θεία Λειτουργία” που έγραψε ο αφηγητής της διήγησης αυτής π. Στέφανος Αναγνωστόπουλος] μου τηλεφώνησε κάποιος πρώην άθεος και μου διηγήθηκε τα εξής:

Εγώ σαν μαρξιστής και υλιστής που ήμουν, όλους τους θρησκευόμενους χριστιανούς τους θεωρούσα κατωτέρας στάθμης και λειψούς στο μυαλό, τους δε ιερείς και ρασοφόρους εκμεταλλευτές των απλών ανθρώπων.

Από όλους αυτούς, λοιπόν, μόνον έναν σεβόμουν, που μου είχε σώσει στον στρατό την ζωή. Αυτός κάθε φορά που τον βομβάρδιζα με απορίες και ερωτήσεις, αντί άλλου μου απαντούσε: “Έρχου και ίδε”.

Κάποια φορά μου είπε: “Θα πεθάνω, κι ένα χατήρι δεν μου το έχεις κάνει! Και γιατί να το κάνης, όταν θα έχω πεθάνει; Να μου το κάνης πριν πεθάνω να χαρώ! Να έρθης μια φορά μαζί μου στην εκκλησία”. Εγώ του αντέτεινα ότι βαριέμαι να κάθομαι όρθιος τόσες ώρες, αλλά αυτός μου είπε ότι σήμερα οι ναοί έχουν και καρέκλες!

Τελικά, με τα πολλά, πήγαμε μια φορά στην Θεία Λειτουργία, την ώρα του Ευαγγελικού αναγνώσματος. Την περισσότερη ώρα χάζευα εδώ κι εκεί, μέχρι που έφθασε η ώρα της Θείας Κοινωνίας. Και τότε, είδα να κοινωνούν πολλοί. Πρώτα τα μικρά παιδιά και κατόπιν νέοι και μεγάλοι άνθρωποι...

Κάποια στιγμή, βλέπω στον σβέρκο του

ιερέως, όπως αυτός κοινωνούσε τους χριστιανούς, ένα Βρέφος! Ήταν πολύ όμορφο, άσπρο, παχουλό... Πολύ όμορφο. Και σκεφτόμουν: “Μπα! Ποιος να το έβαλε στην πλάτη του; Μα πριν που κοινωνούσε δεν είχε μωρό! Ποιος του το φόρτωσε τώρα; Και τι συνήθεια είναι αυτή, να κοινωνάη ο παπάς με ένα μωρό στον σβέρκο! Τι περίεργο”!

Και μετά από λίγο, βλέπω ένα παράξενο φως, που δεν ξέρω από πού ήρθε και πώς βρέθηκε, το οποίο τύλιξε και το Μωρό και τον ιερέα! Κοίταζα έκπληκτος. Μετά από λίγο, το Βρέφος μέσα στο φως εξαφανίστηκε!

Τόσο περίεργο ήταν αυτό, που άρχισα να τρίβω τα μάτια μου και να πιστεύω πως κοιμήθηκα όρθιος! Κι έτριβα τα μάτια μου και ξανακοίταζα. Και πάνω που το πίστευα ότι ήταν φαντασία -φαίνεται ότι ήταν εορτή και είχε μεγάλη προσέλευσι για Θεία Κοινωνία- ξαναεμφανίζεται πάλιν το Βρέφος στον σβέρκο του ιερέως, για να εξαφανιστή κατόπιν ξανά!

Και τότε πίστεψα αυτό που μου έλεγε ο γνωστός μου, ότι η Θεία Κοινωνία που μεταλαμβάνουμε δεν είναι απλό ψωμί και κρασί, αλλά Σώμα και Αίμα Χριστού. Το κατάλαβα, έστω και μετά από 60 χρόνια ζωής! Έκτοτε εξομολογήθηκα, κοινωνήσα και προσπαθώ να έχω μια όσο το δυνατόν συνεπέστερη χριστιανική ζωή.

[...] Περίπου μια εβδομάδα μετά από αυτό το τηλεφώνημα [διηγείται ο π. Στέφανος Αναγνωστόπουλος], με πήρε τηλέφωνο μια κυρία, η οποία μου είπε ότι είδε ακριβώς το ίδιο πράγμα: τον ιερέα να κοινωνάη τους πιστούς με ένα μωρό στον σβέρκο! “Πρώτη φορά στη ζωή μου μού συνέβη αυτό, δεν ξέρω γιατί το είδα και αν αυτό είναι αληθινό, αλλά διάβασα το βιβλίο σας και σας πήρα τηλέφωνο να σας το πω”.

Έχοντας κατά νουν την πρώτη εμπειρία, απάντησα ότι αυτό μπορεί να ανταποκρίνεται στην αλήθεια και να μην είναι φαντασία ή οφθαλμαπάτη, για να ξεχωρίσω όμως την αλήθεια από την πλάνη, την ρώτησα πώς αισθάνθηκε στην συνέχεια και κατά πόσο αυτό επηρέασε κατόπιν την ζωή της. Η απάντησής της ήταν ότι συγκλονίστηκε τόσο πολύ, που εξομολογήθηκε για πρώτη φορά στην ζωή της κι έτσι άλλαξε όχι μόνον η πορεία της προσωπικής της ζωής αλλά και ολόκληρης της οικογένειάς της. Και κατέληξε ως εξής: Από τότε προσπαθούμε

όλοι να βρισκόμαστε όσο μπορούμε στον δρόμο του Θεού.

Από το βιβλίο του Πρωτοπρεσβυτέρου, π. Στεφάνου Κ. Αναγνωστοπούλου "Τοις κατά πρόθεσιν κλητοίς".